

Olvasással tölti ki idejét a hadifogságot is megjárt Pista bácsi

2017.01.15.

Szabó István idén augusztusban lesz 95 éves. Van, aki azt mondja, igazi kincs. Pista bácsi viszont azt az imakönyvet őrzi valódi értéként, melyet még katonaként kapott, és amely állítása szerint kétszer is megmentette az életét.

Szabó István, amíg ügyeit maga intézte, igazi jelenség volt Medinán. Révai Lilla, aki kulturális referensként a falu múltjának feltárását, megőrzését igazán a szívében viseli, azt mondja, Pista bácsi mindig fényesre pucolt csizmában járt, kalapban, nyakkendőben indult a hivatalba. Tisztelettudó volt, és maga is kivívta mások tiszteletét. Sokat elmond róla, hogy nézete szerint a gyereket nem nevelni kell, hanem előtte kell járni. Feleségével két fiúnak és egy leány gyermeknek örülhettek, és soha nem volt szükség kemény fegyelmezésre. Az élet ugyanakkor nem mindig bánt kesztyűs kézzel Pista bácsival. 1943-ban vonult be katonának, és mint akkor mindenki, ő is kapott egy imakönyvet. A kicsi könyvecske, állítása szerint, egyszer egy hagyományos, egyszer pedig egy dumdum, azaz robbanó lőszertől mentette meg az életét. Az első megmenekülés még Szeged mellett történt, ahol a tüzelőállásukat találta el az ellenség, Szabó Istvánék az utolsó pillanatban ugrottak a partfal mögé. A másik eset szintén az Alföldön esett meg, és Pista bácsi úgy véli, akár őt is eltalálhatta volna az a lövedék, mely végül egy alárendeltjét sebesítette meg.

Pista bácsi kortársait hiányolja, hiszen most már bőven lenne idejük beszélgetni /A szerző felvétele/

Azt is elmesélte, hogy már az orosz frontra vezető utat is embertelen körülmények között volt kénytelen megtenni, ráadásul 32 hónapig volt hadifogságban. És bár a nagy Oroszországról egyáltalán nem beszél elismerőleg az ott átéltek miatt, találkozott emberséges muszka katonával is, ahogy ő hívja őket.

Hadifogolyként vagy harminc-negyven magyar társával osztoztak egy „szobán”, de németek, románok is voltak közöttük. Az imakönyvből azért hiányzik néhány lap, mert a bagósok suttyomban ki-kitéptek egy-egy oldalt, hogy cigarettát csavarjanak belőle. Az imakönyv, akárcsak Pista bácsi, nem adta meg magát a háborúnak. Bár 86 kilóval indult a frontra, és 46 kilósan tért haza, itthon hamar nyalka juhászember vált belőle.

Elmondta, hogy még tizenhat évesen vették ki a manduláját, akkor, mintegy fájdalomdíjként, két bárányt kapott ajándékba. Családjukban egyébként is szép hagyománya volt ennek a mesterségnek. Nevetve említette, hogy érettségizett juhász, hiszen elvégezte a technikumot. 1969-ben az Észak-Magyarországi Szendrőn kapott munkát, ahol törzsállattenyésztőként hat évet töltött, majd a Vásárosdombóhoz közeli Margitmajorban vállalt állást. Jó szívvel emlékezett vissza azokra az időkre is, amikor Medinára terelte be nyáját, és itt gyerekek várták, akik versengtek azért, hogy a birkákat a szerb templomig hajthassák. Manapság olvasgatással, tévénezéssel tölti az idejét. Asztalán Dion atya 1896-ban kiadott Jézus Krisztus címe könyve várta, hogy újra kézbe vegyék. Pista bácsi emellett azt is elárulta: imádsággal is el tudja foglalni magát.

Mindig szerető családnak örülhetett

Szabó István 1922. augusztus 6-án született a Gindly család birtokán, a települést ma Tengelicnek hívják. Gazdálkodó családból származik, nagyszülei cselédek voltak, akik házasságkötésük után sok szorgos munkával összekuporgattak egy kis házat. A szigorú, melegszívű, és következetes nevelésnek köszönhetően megtanulta: hogyan és miből kell élni. Egy testvére volt, János. A juhászkodást az 1930-as években kezdte Teréziamajorban, mert voltak birkáik. Amikor szüleivel Hidja-pusztára költöztek, már 42 bárányra szaporodott a nyáj. 1943-ban vonult be katonának, és 1947-ben tért haza a fogságból. Feleségével, akit gyermekkorá óta ismert, 1948-ban házasodott össze, 1955-ben költöztek Medinára. Bözsike néni, aki már több, mint tíz éve meghalt, a szó legnemesebb értelmében társa volt mindenben. A házaspárnak három gyermeke született, Pista bácsi hét unokával és hat dédunokával büszkélkedhet. Azt is elmesélte, már megvolt a három csemetéje, amikor a nagyapja még azt mondta neki: kisunokám. Ez akkor és azóta is mindig nagy melegséggel tölti el a szívét.

Forrás:

Tolnai Népszerűség

TEOL